

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 1.4.2014
COM(2014) 163 final

2014/0095 (COD)

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

**de instituire a vizei de circuit și de modificare a Convenției de punere în aplicare a
Acordului Schengen și a Regulamentelor (CE) nr. 562/2006 și (CE) nr. 767/2008**

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

În cadrul cooperării interguvernamentale Schengen, au fost stabilite norme detaliate privind intrarea și șederea resortisanților țărilor terțe timp de cel mult trei luni în cursul unei perioade de șase luni (așa-numitele „șederi de scurtă durată”)¹. Acest lucru a fost realizat cu scopul de a asigura securitatea spațiului Schengen² și a acorda dreptul de a circula liber în cadrul acestuia, inclusiv pentru resortisanții țărilor terțe. Aceste norme au fost apoi dezvoltate și consolidate în continuare în cadrul Uniunii Europene, ca urmare a intrării în vigoare a Tratatului de la Amsterdam. În scopul prezentei propuneri, elementele principale ale legislației în vigoare sunt următoarele:

- Regulamentul (CE) nr. 562/2006 (Codul Frontierelor Schengen) și modificările sale ulterioare³, printre altele, stabilește condițiile de intrare a resortisanților țărilor terțe pentru șederi de scurtă durată;
- Regulamentul (CE) nr. 539/2001 (Regulamentul privind vizele) și modificările sale ulterioare⁴ stabilesc lista țărilor terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină viză la trecerea frontierelor externe pentru șederi de scurtă durată și lista țărilor terțe ai căror resortisanți sunt exonerati de această obligație;
- Regulamentul (CE) nr. 810/2009 (Codul de vize) și modificările sale ulterioare⁵ instituie proceduri și condiții armonizate pentru prelucrarea cererilor de viză de scurtă ședere și pentru eliberarea vizelor;
- Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen⁶ (CISA) și modificările sale stabilesc principiul „recunoașterii reciproce” a vizelor de ședere pe termen scurt. Acestea prevăd, de asemenea, dreptul la liberă circulație timp de maximum 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile pentru resortisanții țărilor terțe care dețin un permis de ședere valabil sau o viză națională de ședere pe termen lung valabilă eliberată de unul dintre statele membre⁷.

Bineînțeles că este posibil, de asemenea, ca resortisanții țărilor terțe să rămână mai mult de trei luni sau de 90 de zile în spațiul Schengen, dar acest lucru nu ar trebui să se întâmple în temeiul dispozițiilor existente privind șederile de scurtă durată. Acest lucru ar necesita stabilirea reședinței într-unul dintre statele membre, astfel încât resortisanții țărilor terțe ar trebui să solicite un permis de ședere sau o viză de lungă ședere statului membru în cauză. Permisele de acest tip au diferite scopuri, fiind eliberate pentru muncă, afaceri, studii,

¹ Trebuie remarcat faptul că, până la 18 octombrie 2013, dispozițiile relevante din acquis-ul Schengen se refereau la „trei luni în decursul termenului de șase luni de la data primei intrări”. Regulamentul (UE) nr. 610/2013 (JO L 182, 29.6.2013, p. 1) a redefinit noțiunea de „scurtă ședere” (adică sfera de aplicare temporală a acquis-ului Schengen) și se referă la „90 de zile în cursul oricărei perioade de 180 de zile.” http://ec.europa.eu/dgs/home-affairs/what-we-do/policies/borders-and-visas/schengen/index_en.htm.

² ³ Versiunea consolidată este disponibilă la adresa:

<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CONSLEG:2006R0562:20100405:RO:PDF>

⁴ Versiunea consolidată este disponibilă la adresa:

<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CONSLEG:2001R0539:20110111:RO:PDF>

⁵ Versiunea consolidată este disponibilă la adresa:

<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CONSLEG:2001R0539:20110111:RO:PDF>

⁶ JO L 239, 22.9.2000, p. 19.

⁷ Cu excepția cazului în care se prevede altfel, „state membre” înseamnă statele membre ale UE care aplică integral politica comună a vizelor (toate statele membre ale UE, cu excepția Bulgariei, a Croației, a Ciprului, a Irlandei, a României și a Regatului Unit), precum și membrii asociați ai spațiului Schengen (Islanda, Liechtenstein, Norvegia și Elveția).

reîntregirea familiei etc., dar, în principiu, nu pentru turism. Nu există norme orizontale generale la nivelul UE care să stabilească condițiile de eliberare a permiselor de ședere sau a vizelor de lungă ședere, dar există directive sectoriale care reglementează anumite categorii de resortisanți ai țărilor terțe, cum ar fi lucrătorii sau studenții. Totuși, aceste directive nu prevăd o armonizare completă și lasă statelor membre o marjă de manevră pentru a prevedea excepții și derogări și a preciza anumite detalii în legislația lor națională.

„Limitarea” la 90 de zile/180 de zile din *acquis-ul Schengen* nu este unică în legislația referitoare la străini. Legislația națională referitoare la străini face distincție, în mod tradițional, între intrările pentru șederi de scurtă durată (una, trei, șase luni) – „vizitatori” – în special pentru turism, în cazul cărora sunt prevăzute condiții mai puțin stricte, și admisia resortisanților țărilor terțe care doresc să locuiască mai mult timp pentru muncă, studii etc., în acest caz aplicându-se condiții mai stricte. În orice caz, indiferent de linia de demarcație dintre vizitele scurte și reședință și condițiile impuse străinilor, legislația națională prevede autorizații corespunzătoare pentru intrare, șederi și rezidență, indiferent de durata șederii preconizate pe teritoriul unui stat membru (vize cu diferite durate de valabilitate, prelungirea vizelor, permise de ședere temporară, permise de ședere permanentă etc.).

Cu toate acestea, actualul *acquis* al UE privind spațiul Schengen și migrația nu oferă un sistem care să reglementeze toate tipurile de ședere preconizate comparabil cu legislația națională în domeniu. Din motive juridice și politice, astfel cum s-a descris mai sus, *acquis-ul Schengen* reglementează șederile de scurtă durată pe teritoriul tuturor statelor membre, în timp ce instrumentele juridice ale UE elaborate în domeniul imigrației/politicii de admitie stabilesc cadrul pentru legislația națională în vederea admitiei resortisanților țărilor terțe pentru șederi mai lungi de trei luni pe teritoriul lor *propriu*.

Spațiul Schengen s-a extins la 26 de țări și mulți resortisanți ai țărilor terțe, cum ar fi turiști, artiști care realizează spectacole live, cercetători, studenți etc., au motive legitime să călătorească în interiorul acestui spațiu mai mult de 90 de zile într-o perioadă de 180 de zile fără a fi considerați „imigranți”. Aceștia nu doresc și/sau nu au nevoie să locuiască într-un anumit stat membru mai mult de trei luni. Cu toate acestea, *nu există nicio viză „Schengen” și nicio altă autorizație care să permită o ședere mai lungă de trei luni sau de 90 de zile în spațiul Schengen*.

De-a lungul anilor, Comisia a primit numeroase plângeri și cereri de soluționare a acestei probleme din partea resortisanților țărilor terțe, atât din partea celor care trebuie să dețină viză, cât și a celor care sunt exonerati de această obligație. Se poate ca „limitarea” la 90 de zile/180 de zile să fi fost adecvată pentru dimensiunea celor cinci membri fondatori ai cooperării Schengen. În condițiile actuale însă, când spațiul Schengen cuprinde 26 de state membre, această limitare constituie o barieră considerabilă pentru mulți resortisanți ai țărilor terțe care au interese legitime să călătorească în statele membre. De asemenea, această limitare împiedică statele membre să profite de anumite oportunități economice.

Principala caracteristică a călătorilor care declară că întâmpină probleme este că intenționează să „facă un tur” prin Europa/ statele membre. Aceștia doresc să stea mai mult de 90 de zile (în orice perioadă de 180 de zile) în spațiul Schengen. Așa că, dacă sunt resortisanți ai țărilor terțe care au nevoie de vize, nu pot cere o viză de scurtă ședere, o viză „Schengen”, deoarece acestea sunt eliberate numai pentru călătorii de maximum 90 de zile consecutive. Resortisanții țărilor terțe care sunt exonerati de obligația de a deține viză, în principiu, nu au nici ei dreptul să facă acest lucru. Însă niciuna dintre cele două categorii de resortisanți ai țărilor terțe nu

intenționează să stea mai mult de 90 de zile în oricare stat membru, astfel încât aceștia nu pot obține o viză „națională” de lungă ședere⁸ sau un permis de ședere.

Având în vedere acest vid legislativ dintre acquis-ul Schengen și normele naționale și ale UE privind imigrația, acești călători ar trebui, în principiu, să părăsească spațiul Schengen în ultima zi a șederii lor de 90 de zile consecutive și „să aștepte” timp de 90 de zile în afara statelor membre înainte de a se putea întoarce pentru o altă ședere legală. Această situație nu poate fi justificată de preocupările în materie de securitate ale statelor membre și nu servește interesele lor economice, culturale și educaționale.

În special asociațiile și grupurile de interese ale artiștilor care realizează spectacole live subliniază că se confruntă adesea cu dificultăți în organizarea de turnee în Europa din cauza „limitării” șederii la 90 de zile/180 de zile. Companiile care realizează turnee nu îndeplinesc în general cerințele privind reședința pentru a le permite artiștilor, personalului și membrilor familiilor acestora să obțină vize de lungă ședere sau permise de ședere. Întrucât personalul acestor companii este adesea foarte specializat și instruit, de obicei nu poate fi înlocuit sau înlocuirea sa ar fi costisitoare ori deosebit de perturbatoare. Potrivit exemplelor oferite de Asociația Europeană a Circurilor (AEC), pierderea de venituri pe angajament (adică pe oraș în care are spectacol o trupă binecunoscută) a fost de aproximativ 380 000 EUR într-un caz și de 920 000 EUR în alt caz (angajarea de portari la nivel local, concesiune, echipe de curățenie, închirierea spațiului, impozite și taxe, furnizori locali, imprimante, marketing, servicii, hoteluri și restaurante, servicii de transport local, salariile și remunerațiile plătite în fiecare oraș). AEC a raportat, de asemenea, cazuri în care o companie a trebuit să înlocuiască/să rotească membrii echipei pentru a respecta „limitarea” șederii. În unul dintre cazuri, înlocuirea a 36 de membri ai personalului a costat compania aproximativ 110 000 EUR. Conform Ligii europene a asociațiilor patronale din domeniul artelor spectacolului (Pearle*), lipsa unei autorizații „alternative” costă UE între 500 de milioane EUR și 1 miliard EUR pe an, o valoare semnificativă în contextul economic și financiar actual.

Agențiile de turism, precum și numeroasele întrebări adresate Comisiei sugerează că din ce în ce mai mulți călători „individuali” (studenți, cercetători, artiști și profesioniști din domeniul culturii, pensionari, oameni de afaceri, prestatori de servicii etc.) au, de asemenea, un interes deosebit să li se permită să circule mai mult de 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile în spațiul Schengen.

În plus, există mulți resortisanți ai țărilor terțe deja rezidenți în spațiul Schengen cu o viză de lungă ședere sau un permis de ședere eliberat de un stat membru care trebuie sau doresc să călătorească în alte state membre în timpul șederii lor sau ulterior. De exemplu, studenții resortisanți ai țărilor terțe ar putea dori să călătorească în spațiul Schengen după terminarea studiilor, de exemplu, timp de șase luni înainte de se întoarce acasă. În conformitate cu articolul 21 din CISA, în principiu, aceste persoane au dreptul să circule liber pe teritoriul statelor membre pe baza vizei lor de lungă ședere sau a permisului lor de ședere valabil, însă „limitarea” 90 de zile/180 de zile li se aplică și lor.

Regula generală nu ridică nicio problemă pentru marea majoritate a călătorilor și ar trebui menținută. Dar Comisia a recunoscut, încă din 2001, necesitatea de a o completa prin introducerea unei autorizații pentru șederi mai lungi de trei luni în spațiul Schengen. Comisia a propus o directivă a Consiliului privind condițiile în care resortisanții țărilor terțe ar putea circula liber pe teritoriul statelor membre pentru o perioadă de cel mult trei luni, introducând

⁸

Cf. articolul 19 din CISA, referința se află la nota de subsol 6.

o autorizație specifică de călătorie și stabilind condițiilor de intrare și de circulație pentru perioade de cel mult șase luni⁹.

Comisia a propus să se introducă o *autorizație specifică de călătorie* pentru resortisanții țărilor terțe care intenționează să călătorească pe teritoriul statelor membre pentru o perioadă de *cel mult șase luni în orice perioadă dată de 12 luni*. Autorizația ar fi permis o ședere de 6 luni consecutive în spațiul Schengen, dar beneficiarii nu ar fi stat o perioadă mai lungă de trei luni în orice stat membru. Propunerea respectivă, care viza și alte aspecte, cum ar fi expulzarea, de exemplu, a fost retrasă în mod oficial de către Comisie în martie 2006. Principalele preocupări ale statelor membre la momentul respectiv au fost temeiul juridic și birocratia anticipată legată de permisul preconizat. Unele dintre ele nu au fost de acord cu planul de introducere a unui permis pentru resortisanții țărilor terțe care au nevoie de viză pentru o ședere de scurtă durată, deoarece au considerat că acest lucru ar putea afecta integritatea regimului de vize de scurtă ședere.

Vidul legislativ discutat mai sus obligă statele membre să eludeze normele și să utilizeze instrumente legislative care nu sunt concepute să „prelungescă” o ședere autorizată în spațiul Schengen: aplicarea articolului 20 alineatul (2)¹⁰ din CISA sau eliberarea unor vize cu valabilitate teritorială limitată (vize VTL) în temeiul articolului 25 alineatul (1) litera (b) din Codul de vize¹¹. Aceste practici sunt descrise în detaliu în anexa 7 la Evaluarea impactului¹² care însoțește propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind Codul de vize al Uniunii (Codul de vize) (reformare)¹³, prezentată în același timp.

Prin urmare, este de dorit să se introducă un nou tip de viză atât pentru resortisanții țărilor terțe care sunt exonerati de obligația de a deține viză, cât și pentru cei care trebuie să dețină viză și care au un interes legitim să călătorească în spațiul Schengen mai mult de 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile.

Obiectivul propunerii este de a elimina vidul legislativ dintre acquis-ul Schengen privind șederile de scurtă durată și legislația UE/națională privind reședința într-un anumit stat membru prin:

- stabilirea unui nou tip de viză („viză de circuit”) pentru o ședere preconizată în două sau mai multe state membre cu o durată mai lungă de 90 de zile, dar nu mai lungă de 1 an (cu posibilitatea de prelungire până la 2 ani), cu condiția ca solicitantul să nu intenționeze să stea mai mult de 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile în același stat membru, și
- stabilirea procedurilor de cerere și a condițiilor de eliberare a vizelor de circuit.

Propunerea nu reglementează condițiile și procedurile referitoare la admisia resortisanților țărilor terțe pentru șederi mai lungi de trei luni într-un stat membru și nici condițiile și

⁹ COM(2001) 388 final. JO C 270, 25.9.2001, p. 244.

¹⁰ „Străinii care nu sunt supuși condiției obținerii unei vize pot circula liber pe teritoriile părților contractante timp de 90 de zile în cursul oricărei perioade de 180 de zile, [...]. Dispozițiile alineatului (1) nu aduc atingere dreptului niciunei părți contractante de a prelungi peste limita de 90 de zile șederea unui străin pe teritoriul său în circumstanțe excepționale sau în conformitate cu un acord bilateral încheiat înainte de intrarea în vigoare a prezentei convenții.”

¹¹ „Vizele cu valabilitate teritorială limitată se eliberează în mod excepțional, în următoarele cazuri: [...] (b) atunci când, din motive considerate justificate de consulat, o nouă viză este eliberată pentru o ședere în cursul aceleiași perioade de 180 de zile unui solicitant care, pe parcursul respectivei perioade de 180 de zile, a utilizat deja o viză uniformă sau o viză cu valabilitate teritorială limitată permițând o ședere de 90 de zile.”

¹² SWD(2014) 68.

¹³ COM(2014) 164.

procedurile de eliberare a permiselor de muncă sau a autorizațiilor echivalente (și anume, accesul la piața forței de muncă).

Deși propunerea prevede că multe dispoziții din Codul de vize ar trebui să se aplice prelucrării noului tip de viză, se justifică prezentarea unei propuneri separate în locul integrării dispozițiilor în propunerea de modificare a Codului de vize, deoarece domeniul de aplicare al acestuia din urmă sunt normele și procedurile de eliberare a vizelor pentru resortisanții țărilor terțe care trebuie să dețină viză [cf. anexa I la Regulamentul (CE) nr. 539/2001].

2. REZULTATELE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRII IMPACTULUI

• Consultarea părților interesate

Aceasta este descrisă în evaluarea impactului menționată în secțiunea 1. În general, grupurile de interese – în special asociațiile artiștilor – confirmă faptul că vidul din cadrul juridic actual este un impediment serios în calea mobilității profesionale sau de agrement și salută introducerea unui nou tip de viză. Majoritatea statelor membre, însă, par să fie sceptice cu privire la necesitatea de a acționa având în vedere grupul limitat de solicitanți potențial vizati. Unele state membre și-au exprimat preocuparea cu privire la temeiul juridic (cf. secțiunea 3).

• Evaluarea impactului

Evaluarea impactului introducerii unei autorizații care să le permită resortisanților țărilor terțe să stea în spațiul Schengen mai mult de 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile este inclusă în evaluarea impactului care însoțește propunerea de modificare a Codului de vize.

Evaluarea impactului a luat în considerare două opțiuni de reglementare.

Una dintre opțiuni, un nou tip de autorizație în vederea unei șederi planificate în spațiul Schengen mai lungi de 90 de zile, dar care nu depășește 360 zile, a fost avută în vedere „numai” pentru un grup restrâns de resortisanți ai țărilor terțe: artiști (sau sportivi), profesioniști din domeniul culturii și membrii echipei lor angajați de companii sau organizații fiabile și recunoscute care realizează spectacole live și membrii nucleului familial care călătoresc cu ei. Limitarea beneficiarilor la acest grup s-a bazat pe faptul că aceștia par să fie principalul grup de resortisanți ai țărilor terțe afectat de actualul vid legislativ.

O altă opțiune de politică a avut în vedere o autorizație similară nu doar pentru acea categorie specifică de resortisanți ai țărilor terțe, ci pentru toți resortisanții țărilor terțe (și anume călători „individuali”, de exemplu, turiști, cercetători, studenți, oameni de afaceri). Deoarece problema se datorează unui vid legislativ între acquis-ul Schengen privind șederile de scurtă durată în spațiul Schengen și legislația privind admisia resortisanților țărilor terțe pentru șederi mai lungi de 90 de zile pe teritoriul unui stat membru, nu a fost elaborată o opțiune de politică fără caracter de reglementare.

Evaluarea impactului a arătat¹⁴ că lipsa unei autorizații care să le permită călătorilor să stea în spațiul Schengen mai mult de 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile duce la pierderi economice considerabile pentru UE. Conform studiului pe care se bazează evaluarea impactului, numărul de beneficiari potențiali ai noii autorizații este destul de limitat. Punerea în aplicare a primei opțiuni ar putea viza aproximativ 60 000 de solicitanți, în timp ce a doua opțiune ar putea dubla numărul potențialilor solicitanți. Aceste valori sunt destul de mici,

¹⁴ De asemenea, în evaluarea impactului se menționează că este foarte dificil să se evalueze impactul economic și financiar în acest domeniu din cauza lipsei datelor și a unei metodologii solide pentru estimări, astfel că valorile menționate în acest paragraf trebuie să fie tratate cu prudență.

având în vedere că în 2012 s-au înregistrat peste 15 milioane de cereri de viză „Schengen”, iar numărul de cereri este în creștere constantă.

Cu toate acestea, se consideră că acești călători cheltuiesc sume mari și, prin urmare, sunt susceptibili să genereze venituri considerabile și să stimuleze activitatea economică în UE, nu în ultimul rând deoarece rămân mai mult timp în spațiul Schengen. Prima opțiune ar putea duce la obținerea, în spațiul Schengen, a unor venituri suplimentare estimate la 500 de milioane EUR pe an. Impactul economic al celeilalte opțiuni este estimat la aproximativ 1 miliard EUR. În cazul ambelor opțiuni, câștigul economic s-ar datora sumelor cheltuite de „noi” călători atrași de o nouă posibilitate de a rămâne mai mult timp în spațiul Schengen fără utilizarea unor „alternative” greoaie la limita legalității, cum ar fi obținerea vizelor cu valabilitate teritorială limitată (VTL).

Evaluarea impactului a arătat, de asemenea, că nu s-ar înregistra costuri administrative semnificative pentru prelucrarea noului tip de autorizație, având în vedere numărul limitat de cereri preconizate și taxa care ar urma să fie percepută. În prezent, pentru resortisanții țărilor terțe depunerea cererilor de noi vize sau de prelungire implică deja anumite costuri. În ceea ce privește a doua opțiune, în evaluarea impactului s-a atras atenția asupra unui risc specific: unii deținători ai noii autorizații ar putea căuta un loc de muncă pe piața neagră.

3. ELEMENTELE JURIDICE ALE PROPUNERII

• Explicarea detaliată a propunerii

Obiectivul propunerii este să umple un vid legislativ. Prin urmare, articolul 1 din propunere instituie un nou tip de viză, denumită „viză de circuit” (viză de tip T). De asemenea, acest articol precizează faptul că regulamentul nu aduce atingere acquis-ului în materie de admitere/imigrație. Acest lucru înseamnă, de exemplu, că regulamentul nu aduce atingere legislației statelor membre privind impactul „absenței” resortisanților țărilor terțe rezidenți asupra permiselor lor de ședere în timp ce călătoresc în alte state membre pe baza unei vize de circuit. Resortisanții țărilor terțe care își exercită dreptul la mobilitate (în interiorul UE) în temeiul normelor UE nu sunt nici ei vizați de regulament.

Articolul 2 stabilește un principiu fundamental prin introducerea unei trimeri încrucișate la dispozițiile Regulamentului (CE) nr. 767/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 iulie 2008 privind Sistemul de informații privind vizele (VIS) și schimbul de date între statele membre cu privire la vizele de scurtă ședere (Regulamentul VIS)¹⁵. Viza de circuit se deosebește în multe feluri de viza de scurtă ședere, astfel cum este definită la articolul 2 din Codul de vize. Cu toate acestea, este foarte asemănătoare cu o viză uniformă deoarece, în principiu, este valabilă pentru teritoriul tuturor statelor membre. Temeiul juridic al noului tip de viză este cel al vizelor de scurtă ședere și al permiselor, și anume articolul 77 din TFUE. Prin urmare, este justificat, în principiu, să se aplice vizei de circuit dispozițiile relevante din Codul de vize. Dispozițiile următoare (articolele 4-9) specifică în detaliu care dispoziții din Codul de vize se vor aplica în ceea ce privește condițiile și procedurile de eliberare a vizelor de circuit și stabilesc derogări de la aceste norme și completări ale acestora, ținând seama de particularitățile noului tip de viză. În acest scop, articolele următoare urmează structura Codului de vize, reluând capitol cu capitol și confirmând pentru fiecare dispoziție dacă se aplică și dacă există eventuale completări sau derogări. Întrucât Comisia prezintă în același timp o propunere de reformare a Codului de vize¹⁶, prezenta propunere va face trimitere la

¹⁵ JO L 218, 13.8.2008, p. 60.

¹⁶ COM(2014) 164.

dispozițiile regulamentului de reformare propus, și nu la regulamentul existent¹⁷. Regulamentul VIS, astfel cum este modificat prin această propunere, se va aplica integral vizei de circuit fără să fie nevoie de completări sau derogări.

La articolul 3 se prevede că anumite definiții din Codul de vize (de exemplu, „resortisant al unei țări terțe”, „autocolant de viză”, „cerere”, „consulat”) se aplică și în cazul prezentei propuneri. În plus, se definește „viza de circuit” ca o autorizație emisă de un stat membru în vederea unei șederi preconizate în două sau mai multe state membre pentru un total de peste 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile, cu condiția ca solicitantul să nu intenționeze să stea mai mult de 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile¹⁸ în același stat membru. Prin această ultimă „limitare” se exclud admisiile pentru șederi mai lungi de trei luni într-un *singur* stat membru.

La articolul 4 se prevăd dispozițiile din Codul de vize privind autoritățile care participă la procedurile legate de cereri care ar trebui să se aplice vizei de circuit. Se exclude posibilitatea ca cererile de vize de circuit să fie depuse la frontierele externe, deoarece autorizarea unei șederi eventuale de până la doi ani în spațiul Schengen necesită o examinare amănunțită care nu poate fi realizată în niciun caz la frontierele externe. De asemenea, acest articol conține o derogare de la articolul 5 din Codul de vize, prevăzând că statul membru competent să examineze și să ia o decizie referitoare la o cerere de viză de circuit ar trebui să fie statul membru a cărui frontieră externă intenționează să o traverseze solicitantul pentru a intra pe teritoriul statelor membre. Acest lucru este justificat de faptul că, pentru mulți resortisanți ai țărilor terțe care doresc să călătorească în spațiul Schengen mai mult de 90 de zile, dispozițiile actualului Cod de vize (principală destinație din punctul de vedere al scopului sau duratei șederii) nu ar fi deloc aplicabile. Scopul vizitei este, în principiu, aceleași în toate statele membre (de exemplu, spectacole live sau turism), dar, în multe cazuri, solicitanții pot să nu cunoască în prealabil durata șederii lor în diferite state membre. În fine, la articolul 4 se permite anumitor categorii de resortisanți ai țărilor terțe să depună cererea de viză de circuit pe teritoriul statului membru în care se află în mod legal. Acest lucru este justificat, deoarece mulți resortisanți ai țărilor terțe care au reședința pe teritoriul statelor membre, precum și resortisanții țărilor terțe exonerati de obligația de a deține viză pentru șederi de până la 90 de zile (șederi de scurtă durată) au mijloace financiare suficiente și un interes legitim să circule în alte state membre mai mult de 90 de zile într-o perioadă dată de 180 de zile în timp ce au reședința/drept de ședere într-un anumit stat membru (sau imediat după o astfel de reședință). Nu este nici în interesele de securitate și nici în interesul economic al Uniunii să impună

¹⁷ Modificările aduse propunerii de reformare a Codului de vize pe parcursul procesului legislativ vor trebui, prin urmare, să se reflecte, de asemenea, în prezenta propunere.

¹⁸ După cum s-a menționat anterior, în regimul de scurtă ședere, resortisanții țărilor terțe, indiferent dacă trebuie să dețină viză sau nu, pot sta până la 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile în spațiul Schengen, ceea ce poate însemna și o ședere într-un singur stat membru. În funcție de intrări și de ieșiri, acest lucru înseamnă că, într-o perioadă de 1 an, durata maximă de ședere legală este de 180 de zile (2 x 90 de zile). Datorită faptului că vizele de circuit ar putea fi eliberate pentru o perioadă de până la 1 an (360 de zile), trimiterea la „perioada de 180 de zile” este necesară pentru a se asigura faptul că titularii de vize de circuit nu ar beneficia de șederi autorizate cu o durată mai scurtă în același stat membru decât resortisanții țărilor terțe exonerati de obligația de a deține viză sau decât titularii unei vize de scurtă ședere cu intrări multiple eliberate cu o perioadă de valabilitate de 2 de ani sau mai mult. Absența trimiterii la „perioada de 180 de zile”, de exemplu, ar însemna că, în timp ce un cetățean rus cu o viză de scurtă ședere cu intrări multiple valabilă pentru 1 an poate, în principiu, să stea 180 de zile neconsecutive în același stat membru pe perioada de valabilitate de 1 an a vizei, titularul unei vize de circuit valabile pentru 1 an ar putea sta doar 90 de zile în același stat membru în cursul perioadei de valabilitate a vizei sale de circuit.

acestor persoane să părăsească spațiul Schengen pentru a cere o viză de circuit în țara lor de origine.

La articolul 5 se precizează dispozițiile din Codul de vize care se aplică procesului de cerere a unei vize de circuit și se prevăd dispoziții și excepții suplimentare. Se impune solicitantului să prezinte un document de călătorie valabil recunoscut de statul membru competent să examineze cererea și să ia o decizie referitoare la aceasta și de cel puțin un alt stat membru care urmează să fie vizitat. O condiție suplimentară pentru solicitanți este să prezinte o dovadă corespunzătoare a intenției de a sta pe teritoriul a cel puțin două state membre mai mult de 90 de zile în total, fără să stea mai mult de 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile pe teritoriul vreunui dintre aceste state membre. Articolul nu conține derogări de la Codul de vize în ceea ce privește taxa de viză, care va fi, așadar, de 60 EUR (aceasta fiind taxa de viză standard pentru o cerere de viză de scurtă ședere). Acest lucru se justifică deoarece sarcinile consulatelor, indiferent dacă prelucrează cereri de viză de scurtă ședere sau cereri de viză de circuit, sunt în esență aceleași. Dispozițiile Codului de vize în ceea ce privește reducerea taxei de viză și scutirea de aceasta ar trebui, de asemenea, să se aplice. De asemenea, dispozițiile Codului de vize se aplică în ceea ce privește taxa pentru servicii care poate fi percepută de către prestatorii externi de servicii și care nu trebuie să depășească jumătate din taxa de viză de 60 EUR.

Un alt criteriu important stabilit la acest articol este că solicitanții vor trebui să își demonstreze mijloacele suficiente de întreținere și situația economică stabilă prin intermediul unor fișe de salariu sau extrase de cont aferente unei perioade de 12 luni dinainte de data cererii și/sau al unor documente justificative care să demonstreze că vor dobândi mijloace financiare suficiente în mod legal în timpul șederii lor (de exemplu, dovada dreptului la o pensie). Conform acestui articol, solicitanților care dețin o viză de circuit li se permite să ceară, în statul membru în care sunt prezenți în mod legal, permisul (permisele) de muncă necesare în statele membre următoare. Dispoziția nu aduce atingere dispozițiilor referitoare la accesul la piața forței de muncă, nu reglementează necesitatea unui permis de muncă și nici nu afectează condițiile de eliberare a unui astfel de permis. Dispoziția reglementează exclusiv locul de depunere a cererii, în măsura în care unui resortisant al unei țări terțe ar trebui să i se permită să ceară un permis de muncă fără a părăsi spațiul Schengen. Articolul prevede anumite facilitări procedurale (și anume, posibila scutire de prezentarea unor documente justificative) pentru categorii specifice de solicitanți care lucrează pentru o întreprindere, o organizație sau o instituție fiabilă și recunoscută sau sunt invitați de aceasta, în special la nivel de conducere sau ca cercetători, artiști, profesioniști din domeniul culturii etc. Părțile interesate susțin pe bună dreptate că, pentru aceste categorii de persoane, procedura ar trebui să se axeze nu doar asupra solicitantului „individual”, ci și asupra statutului fiabil al întreprinderii/organizației/instituției care îl trimite/primește/invită pe solicitantul respectiv.

Pe lângă trimiterea la dispozițiile generale ale Codului de vize în materie de examinare a unei cereri și de luare a unei decizii referitoare la aceasta care se aplică vizelor de circuit, dispoziția principală a articolului 6 vizează faptul că ar trebui acordată o atenție deosebită situației financiare a solicitantului: acesta ar trebui să dețină mijloace financiare de întreținere suficiente pentru întreaga durată a șederii planificate, inclusiv mijloace suficiente de plată a cazării. Acest articol prevede, de asemenea, un termen-limită general de 20 de zile calendaristice pentru a lua o decizie referitoare la o cerere. Acest termen este mai lung decât termenul actual de prelucrare a cererilor de viză de scurtă ședere și este justificat de necesitatea unei examinări amănunțite a situației financiare a solicitantului.

Întrucât, pentru a include noul tip de viză în „sistem”, este necesar să se clarifice interacțiunea dintre șederile pe baza vizelor de scurtă ședere, a vizelor de lungă ședere și a permiselor de ședere existente în raport cu șederile pe baza vizelor de circuit, articolul 6 permite combinarea

șederilor pe baza vizelor de circuit cu șederi anterioare/viitoare scutite de viză, pe baza vizelor de scurtă ședere, a vizelor de lungă ședere sau a permiselor de ședere. Dispoziții similare vor fi introduse și în Codul de vize și în Codul Frontierelor Schengen.

Articolul 7 se referă la eliberarea vizei de circuit, domeniu în care ar trebui, de asemenea, să se aplice dispoziții specificate din Codul de vize. Articolul prevede că viza de circuit trebuie să permită întotdeauna intrări multiple. În ceea ce privește durata șederii autorizate – în coroborare cu articolul 8 – propunerea prevede posibilitatea unei șederi de până la doi ani consecutivi în spațiul Schengen pentru toți resortisanții țărilor terțe care pot dovedi că îndeplinesc condițiile pentru o perioadă atât de îndelungată. Atunci când evaluează o cerere și în special atunci când definesc durata șederii autorizate, consulatele ar trebui să ia în considerare toți factorii relevanți, de exemplu, faptul că cetățenii țărilor terțe ai căror resortisanți sunt exonerati de obligația de a deține viză pentru șederile de scurtă durată în mod tradițional nu prezintă probleme de migrație ilegală sau riscuri în materie de securitate. Perioada de valabilitate a vizei ar trebui să corespundă duratei șederii autorizate. Datorită naturii noii vize, articolul exclude posibilitatea de a emite o viză de circuit cu o valabilitate limitată la teritoriul unui singur stat membru. O viză de circuit, prin definiție, are rolul de a permite solicitanților să circule în mai multe state membre.

Viza de circuit urmează să fie eliberată în formatul uniform (autocolant de viză) prevăzut în Regulamentul (CE) nr. 1683/95, iar tipul său este indicat prin litera „T”. Articolul 77 alineatul (2) litera (a) din TFUE se referă atât la „vize”, cât și la „permise de ședere de scurtă durată”. Având în vedere că permisele de ședere sunt eliberate sub formă de card (de plastic) în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1030/2002 din 13 iunie 2002¹⁹ și ținând cont de faptul că majoritatea consulatelor statelor membre nu sunt echipate să elibereze permise sub formă de card, s-ar crea o povară excesivă pentru statele membre dacă li s-ar impune să elibereze noua autorizație sub formă de card.

Articolul 8 vizează modificarea unei vize eliberate, și anume prelungirea, anularea și revocarea acesteia. Acesta prevede posibilitatea de a prelungi durata șederii autorizate pentru o perioadă de până la 2 de ani. Spre deosebire de dispozițiile privind prelungirea unei vize de scurtă ședere, solicitanților nu li se va impune să justifice circumstanțele „excepționale”. De fapt, mulți solicitanți potențiali de acest tip de viză (mai ales artiștii care realizează spectacole live) trebuie adesea să rămână pe perioade lungi în spațiul Schengen fără să își stabilească reședința în niciun stat membru. Pentru a solicita prelungirea unei vize de circuit, solicitantul va trebui să dovedească faptul că îndeplinește în continuare condițiile de intrare și de eliberare a vizei și că șederea în curs va respecta cerința de a nu rămâne mai mult de 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile în același stat membru.

Articolul 9 precizează dispozițiile din capitolul privind „Gestionarea administrativă și organizarea” din Codul de vize care ar trebui să se aplice și în scopul emiterii vizelor de circuit. În cadrul cooperării locale Schengen, consulatele ar trebui să facă schimb de statistici și de alte informații privind vizele de circuit.

Articolele 10-16 sunt așa-numitele articole finale și/sau operaționale, care, printre altele, vizează instrucțiunile operaționale privind prelucrarea vizelor de circuit (în cadrul cărora vor fi furnizate clarificări suplimentare cu privire la relația dintre dispozițiile Codului de vize și dispozițiile prevăzute în prezenta propunere), monitorizarea, intrarea în vigoare etc. Obiectivul principal al modificărilor aduse Codului Frontierelor Schengen și Regulamentului VIS este „integrarea” vizei de circuit în acquis-ul Schengen.

¹⁹ JO L 157, 15.6.2002, p. 1.

În primul și în primul rând, acest lucru înseamnă că, și în cazul eliberării unei vize de circuit, sunt valabile condițiile de intrare prevăzute la articolul 5 din Codul Frontierelor Schengen și, în plus, trebuie să se asigure faptul că cererile de vize de circuit/vizele de circuit sunt înregistrate în VIS. Trebuie remarcat, cu toate acestea, că propunerea vizează și resortisanții țărilor terțe care sunt exonerati de obligația de a deține o viză de scurtă ședere (cf. anexa II la Regulamentul privind vizele, ale căror date, prin urmare, nu sunt înregistrate în VIS) deoarece, în principiu, călătorii din aceste țări nu prezintă riscuri în materie de securitate și de migrație pentru statele membre. Prin urmare, având în vedere principiul proporționalității, colectarea amprentelor digitale ale resortisanților țărilor terțe respective (de exemplu, Australia, Canada, Statele Unite ale Americii) nu este justificată. Această scutire este prevăzută la articolul 5 și deschide calea pentru ca statele membre să accepte depunerea cererilor de viză de circuit în mod electronic sau prin poștă de către cetățenii acestor țări terțe.

Articolul 12 necesită explicații suplimentare. Acesta abrogă parțial articolul 20 alineatul (2) din CISA, conform căruia, dacă un stat membru a încheiat un acord bilateral de exonerare de obligația de a deține viză cu o țară terță care figurează pe lista din anexa II la Regulamentul privind vizele („lista țărilor fără viză”) înainte de intrarea în vigoare a CISA (sau înainte de data aderării ulterioare a statului membru la Acordul Schengen), dispozițiile acestui acord bilateral pot servi ca temei pentru ca statul membru respectiv să „prelungască” șederea fără viză pe teritoriul său pe o perioadă mai lungă de trei luni pentru resortisanții țării terțe în cauză.

Astfel, de exemplu, cetățenii din Canada, Noua Zeelandă sau Statele Unite ale Americii pot rămâne în aceste state membre în perioada prevăzută în acordul bilateral de exonerare de obligația de a deține viză aflat în vigoare între statele membre și aceste trei țări (de obicei trei luni), în plus față de șederea generală de 90 de zile în spațiul Schengen. În cazul acestor țări, Comisia are cunoștință de mai multe acorduri bilaterale, ceea ce înseamnă că cetățenii lor pot rămâne legal în spațiul Schengen practic o perioadă nelimitată, în temeiul exonerării de obligația de a deține vize de scurtă ședere. Noua Zeelandă, de exemplu, are 16 acorduri bilaterale de exonerare de obligația de a deține viză, astfel încât, pe lângă șederea de 90 de zile fără viză în temeiul Regulamentului privind vizele, în practică, cetățenii săi pot rămâne pe teritoriul spațiului Schengen 51 de luni (trei luni plus 48 de luni).

Încă din 1998 statele membre au considerat că o astfel de ședere nelimitată nu era compatibilă cu spiritul unui spațiu fără frontiere. Comitetul executiv a adoptat o decizie privind armonizarea acordurilor privind eliminarea obligației de a deține viză²⁰. În conformitate cu decizia respectivă, statele membre trebuiau să introducă clauze standard în acordurile lor bilaterale care să limiteze durata șederii fără viză la trei luni într-o perioadă de șase luni în spațiul Schengen (în loc de teritoriul statului membru respectiv).

După încorporarea acquis-ului Schengen în cadrul comunitar prin intrarea în vigoare a Tratatului de la Amsterdam, articolul 20 alineatul (2) din CISA contravenea nu numai spiritului spațiului fără frontiere, ci și tratatului: la articolul 62 alineatul (3) din Tratatul de instituire a Comunității Europene (TCE) se făcea referire la „măsurile de stabilire a condițiilor în care resortisanții țărilor terțe pot circula liber pe teritoriul statelor membre pe o durată *maximă de trei luni*”. Prin urmare, în inițiativa sa din 2001 privind „dreptul de a călători”, Comisia a propus abrogarea articolului 20 alineatul (2).

Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) nu mai limitează „șederea de scurtă durată” în spațiul Schengen la trei luni, dar nu specifică durata acesteia. Cu toate acestea, articolul 20 alineatul (2) și existența unor „extinderi ale șederilor” bilaterale contravin în

²⁰ SCH/Com-ex (98) 24, 23.6.1998.

continuare articolului 77 alineatul (2) literele (a) și (c) din tratat, deoarece politica comună a vizelor nu se poate baza pe existența unor acorduri bilaterale din trecut. Sfera libertății de călătorie a resortisanților țărilor terțe nu ar trebui să depindă de numărul și conținutul acordurilor bilaterale încheiate în trecut. Tuturor resortisanților țărilor terțe exonerati de obligația de a deține viză ar trebui să li se aplice aceleași norme. Punerea în aplicare a articolului 20 alineatul (2) ridică probleme practice și creează incertitudine juridică atât pentru autorități, cât și pentru călători, în special în cazul în care aceștia din urmă urmează să plece din spațiul Schengen. În plus, viitorul sistem de intrare/ieșire necesită reguli clare și, din motive tehnice, nu se poate ține cont de eventualitatea aplicării în continuare a acordurilor bilaterale de exonerare de obligația de a deține viză atunci când trebuie verificată perioada de ședere autorizată. În fine, una dintre ideile de la baza introducerii vizei de circuit este să se asigure un cadru juridic și autorizația corespunzătoare care să permită resortisanților țărilor terțe să rămână în spațiul Schengen mai mult de 90 de zile.

Propunerea prevede o perioadă de tranziție de cinci ani pentru ca statele membre să „elimine treptat” impactul acordurilor lor bilaterale în ceea ce privește durata totală a șederii resortisanților țărilor terțe în spațiul Schengen. Acest demers ia timp și trebuie să fie recunoscut, de asemenea, că anumite țări terțe acordă o importanță deosebită menținerii *statu quo*-ului.

Din punct de vedere politic, acest lucru este de înțeles. Un acord de exonerare de obligația de a deține viză se numără printre instrumentele juridice care aduc beneficii concrete și directe cetățenilor ambelor părți. Este necesar să se clarifice că eliminarea parțială a articolului 20 alineatul (2) nu implică faptul că aceste acorduri devin inaplicabile imediat și integral. În plus, în practică, înlocuirea actualului regim de prelungire a șederilor de scurtă durată în temeiul vechilor acorduri bilaterale de exonerare de obligația de a deține viză cu un nou tip de viză pentru o perioadă de până la un an – cu posibilitatea de prelungire până la doi ani – nu ar avea un impact negativ asupra multor cetățeni americani, canadieni, neozeelandezi etc. Mulți dintre cei care doresc să rămână un an sau mai mult sunt susceptibili să lucreze în această perioadă și, prin urmare, vor trebui să se stabilească în unul dintre statele membre și, în consecință, să ceară o viză de lungă ședere sau un permis de ședere.

- **Legătura cu propunerea de regulament de reformare a Codului de vize prezentată simultan și cu alte propuneri**

Negocierile privind propunerea de regulament de reformare a Codului de vize prezentată simultan vor afecta prezenta propunere, astfel încât ar trebui acordată o atenție deosebită garantării sinergiilor necesare între aceste două propuneri în cursul procesului de negociere. În cazul în care, în timpul acestor negocieri, se va dovedi realizabilă adoptarea lor într-un interval de timp similar, Comisia intenționează să unească cele două propuneri într-o singură propunere de reformare.

În mod similar, ulterior vor trebui asigurate sinergii cu Propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de instituire a sistemului de intrare/ieșire (EES) pentru înregistrarea datelor referitoare la intrarea și ieșirea resortisanților țărilor terțe care trec frontierele externe ale statelor membre ale Uniunii Europene²¹. Obiectul și domeniul său de aplicare ar putea necesita modificări dacă se decide să se utilizeze EES pentru controlul intrărilor și ieșirilor deținătorilor de vize de circuit la frontierele externe²².

²¹ COM(2013) 95 final, 28.2.2013.

²² Propunere de decizie a Parlamentului European și al Consiliului de introducere a unui regim simplificat de control al persoanelor la frontierele externe, bazat pe recunoașterea unilaterală de către Croația și Cipru a anumitor documente ca fiind echivalente cu vizele naționale ale acestora pentru tranzitul sau

- **Temei juridic**

Articolul 77 din TFUE conferă Uniunii competența de a acționa în legătură cu „șederile de scurtă durată” în spațiul Schengen. Articolul 77 alineatul (2) din TFUE prevede următoarele:

„[...] Parlamentul European și Consiliul, hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară, adoptă măsurile privind:

(a) politica comună a vizelor și a altor permise de ședere de scurtă durată;

(b) controalele la care sunt supuse persoanele la trecerea frontierelor externe;

(c) condițiile în care resortisanții țărilor terțe pot circula liber, pentru o durată scurtă, în interiorul Uniunii;”

Prezenta propunere conține măsuri referitoare la fiecare dintre aceste trei elemente. Prin urmare, temeiul juridic adecvat al propunerii pare să fie articolul 77 alineatul (2) literele (a), (b) și (c) din TFUE.

Articolul 79 din TFUE conferă Uniunii, în cadrul unei politici comune de *imigrare*, competența de a legisla cu privire la vizele și permisele de ședere pe termen lung, ambele fiind legate de *șederea* legală în statele membre, și anume de șederile *pe termen lung* într-un singur stat membru. Articolul 79 alineatul (1), precum și alineatul (2) litera (b) se referă în mod explicit la resortisanții țărilor terțe aflați în situație de *ședere* legală în statele membre. Persoanele vizate de prezenta propunere nu doresc și nici nu au nevoie de *ședere* în niciunul dintre statele membre, ci, mai curând, doresc să *călătorească prin* Europa, și anume să *circule* în spațiul Schengen, înainte de a-l părăsi din nou. Prin urmare, articolul 79 din TFUE nu este un temei juridic adecvat pentru propunere.

Articolul 62 din Tratatul CE, care a precedat articolul 77 din TFUE, făcea referire, la alineatul (3), la „*măsuri de stabilire a condițiilor în care resortisanții țărilor terțe pot circula liber pe teritoriul statelor membre pe o durată maximă de trei luni*”. Articolul 77 alineatul (2) litera (c) din TFUE nu mai limitează „*durata scurtă*” la trei luni. Această modificare clară a tratatului a eliminat un obstacol care ar fi putut împiedica, în temeiul tratatelor anterioare, adoptarea unei propuneri similare.

În concluzie, articolul 77 alineatul (2) literele (a), (b) și (c) din TFUE constituie temeiul juridic adecvat pentru prezenta propunere, care are ca obiectiv reglementarea circulației resortisanților țărilor terțe în spațiul Schengen și din care sunt excluse situațiile care intră sub incidența articolului 79 din TFUE (admisie pentru ședere pe termen lung pe teritoriul unui singur stat membru). Acest din urmă element este asigurat prin definiția propusă, conform căreia deținătorii unei vize de circuit nu ar trebui să fie autorizați să stea mai mult de 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile pe teritoriul aceluiași stat membru.

- **Principiile subsidiarității și proporționalității**

Articolul 5 alineatul (3) din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE) prevede că, în domeniile care nu sunt de competența sa exclusivă, Uniunea intervine numai dacă și în măsura în care obiectivele acțiunii preconizate nu pot fi realizate în mod satisfăcător de statele

șederea preconizată pe teritoriile lor pentru o perioadă care nu depășește 90 de zile în decursul unei perioade de 180 de zile și de abrogare a Deciziilor nr. 895/2006/CE și 582/2008/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului [COM(2013) 441 final, 21.6.2013] va fi adoptată cu siguranță cu mult înainte de adoptarea prezentei propuneri. După adoptarea acestei noi „Decizii privind tranzitul”, va trebui adăugat un nou articol în prezenta propunere pentru a integra viza de circuit în articolul 2 din viitoarea decizie. Având în vedere că noua decizie va abroga Decizia nr. 895/2006/CE și Decizia nr. 582/2008/CE, prezenta propunere nu conține nicio dispoziție de modificare a acestor decizii.

membre, dar datorită dimensiunilor și efectelor acțiunii preconizate, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii. În ceea ce privește prezenta propunere, necesitatea de intervenție la nivelul Uniunii este foarte clară. Orice autorizație care să fie valabilă în toate statele membre poate fi introdusă numai la nivelul UE; „recunoașterea reciprocă” a vizelor de circuit ale fiecărui stat nu poate fi stabilită la nivel național. Condițiile și procedurile de eliberare ar trebui să fie identice pentru toate statele membre. Acest obiectiv poate fi atins numai prin acțiune la nivelul Uniunii Europene.

Articolul 5 alineatul (4) din TUE prevede că acțiunea Uniunii nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor tratatului. Forma aleasă pentru această acțiune a UE trebuie să permită propunerii să își realizeze obiectivul și să fie pusă în aplicare cât mai eficient. Prezenta propunere nu conține elemente care să nu fie direct legate de obiective. De asemenea, este proporțională în ceea ce privește costurile. Prin urmare, propunerea respectă principiul proporționalității.

- **Alegerea instrumentului**

Prezenta propunere va institui un nou tip de viză, care, în principiu, va fi valabilă în toate statele membre, și va stabili condițiile și procedurile de eliberare a acestei vize. În consecință, instrumentul legislativ ales poate fi doar un regulament.

4. ELEMENTE SUPLIMENTARE

- **Participarea**

Prezenta propunere se întemeiază pe acquis-ul Schengen, în sensul că vizează dezvoltarea politicii comune a vizelor. Prin urmare, trebuie luate în considerare următoarele consecințe cu privire la diferitele protocoale anexate la tratate și diferitele acorduri cu țările asociate:

Danemarca: în conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul (nr. 22) privind poziția Danemarcei, anexat la TUE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea de către Consiliu a măsurilor care intră sub incidența părții a treia titlul V din TFUE. Având în vedere că prezentul regulament se întemeiază pe acquis-ul Schengen, Danemarca ar trebui, în conformitate cu articolul 4 din protocolul respectiv, în termen de 6 luni de la data la care Consiliul decide cu privire la prezentul regulament, să decidă cu privire la transpunerea măsurii respective în legislația sa internă.

Regatul Unit și Irlanda: în conformitate cu articolele 4 și 5 din Protocolul privind integrarea acquis-ului Schengen în cadrul Uniunii Europene, cu Decizia 2000/365/CE a Consiliului din 29 mai 2000 privind solicitarea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen și cu Decizia 2002/192/CE a Consiliului din 28 februarie 2002 privind solicitarea Irlandei de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen, Regatul Unit și Irlanda nu participă la punerea în aplicare a politicii comune a vizelor, în special a Regulamentului (CE) nr. 810/2009 privind instituirea unui Cod comunitar de vize (Codul de vize). Prin urmare, Regatul Unit și Irlanda nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu au obligații în temeiul acestuia și nu fac obiectul aplicării sale.

Islanda și Norvegia: procedurile prevăzute de Acordul de asociere încheiat între Consiliu și Republica Islanda și Regatul Norvegiei privind asocierea acestora din urmă la implementarea, aplicarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen sunt aplicabile, întrucât prezenta propunere completează acquis-ul Schengen, astfel cum este definit în anexa A la acordul respectiv²³.

²³ JO L 176, 10.7.1999, p. 36.

Elveția: prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen, astfel cum se prevede în Acordul dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen²⁴.

Liechtenstein: prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen, astfel cum se prevede în Protocolul dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein privind aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în practică, aplicarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen²⁵.

Cipru: prezentul regulament constituie un act care se întemeiază pe acquis-ul Schengen sau care este conex acestuia, astfel cum se prevede la articolul 3 alineatul (2) din Actul de aderare din 2003.

Bulgaria și România: prezentul regulament constituie un act care se întemeiază pe acquis-ul Schengen sau care este conex acestuia, astfel cum se prevede la articolul 4 alineatul (2) din Actul de aderare din 2005.

Croația: prezentul regulament constituie un act care se întemeiază pe acquis-ul Schengen sau care este conex acestuia, astfel cum se prevede la articolul 4 alineatul (2) din Actul de aderare din 2011.

²⁴ JO L 53, 27.2.2008, p. 52.

²⁵ JO L 160, 18.6.2011, p. 19.

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

de instituire a vizei de circuit și de modificare a Convenției de punere în aplicare a Acordului Schengen și a Regulamentelor (CE) nr. 562/2006 și (CE) nr. 767/2008

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 77 alineatul 2 literele (a), (b) și (c),

având în vedere propunerea Comisiei Europene²⁶,

după transmiterea proiectului de act legislativ parlamentelor naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European²⁷,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

- (1) Legislația Uniunii a stabilit norme armonizate privind intrarea și șederea resortisanților țărilor terțe în statele membre timp de cel mult 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile.
- (2) Au fost adoptate mai multe directive sectoriale privind condițiile de admisie a resortisanților țărilor terțe pe teritoriul statelor membre pentru o perioadă mai lungă de trei luni. Articolul 21 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen²⁸ acordă resortisanților țărilor terțe care dețin permise de ședere valabile sau vize naționale de lungă ședere eliberate de unul dintre statele membre dreptul la liberă circulație pe teritoriul celorlalte state membre pentru cel mult 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile.
- (3) Resortisanții țărilor terțe care sunt obligați să dețină viză și cei care sunt exonerati de această obligație pot avea un interes legitim să călătorească în spațiul Schengen mai mult de 90 de zile într-o anumită perioadă de 180 de zile, fără să stea în niciun stat membru mai mult de 90 de zile. Prin urmare, ar trebui adoptate norme pentru a prevedea această posibilitate.
- (4) În special artiștii care realizează spectacole live se confruntă adesea cu dificultăți de organizare a turneelor în Uniune. Studenții, cercetătorii, profesioniștii din domeniul culturii, pensionarii, oameni de afaceri, prestatorii de servicii, precum și turiștii pot dori, de asemenea, să stea mai mult de 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile în

²⁶ JO C , , p. .

²⁷ JO C , , p. .

²⁸ Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 dintre guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune, JO L 239, 22.9.2000, p. 19.

spațiul Schengen. Lipsa unei autorizații corespunzătoare duce la o pierdere de potențiali vizitatori și, în consecință, la o pierdere economică.

- (5) Tratatul face distincție între, pe de o parte, condițiile de intrare în statele membre și elaborarea unei politici comune privind vizele de scurtă ședere și, pe de altă parte, condițiile de intrare în scopul șederii legale într-un stat membru și eliberarea vizelor de lungă ședere și a permiselor de ședere în acest scop. Cu toate acestea, tratatul nu definește noțiunea de ședere de scurtă durată.
- (6) Ar trebui instituit un nou tip de viză (și anume „viza de circuit”) atât pentru resortisanții țărilor terțe care sunt obligați să dețină viză, cât și pentru cei care sunt exonerati de această obligație care intenționează să circule pe teritoriul a cel puțin două state membre mai mult de 90 de zile, cu condiția să nu intenționeze să stea mai mult de 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile pe teritoriul aceluiași stat membru. În același timp, regula privind cele 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile ar trebui păstrată ca linie de demarcație generală între șederile de scurtă durată și cele de lungă durată, deoarece nu pune probleme pentru marea majoritate a călătorilor.
- (7) În cazul cererilor și eliberării de vize de circuit ar trebui să se aplice, după caz, dispozițiile Regulamentului (UE) nr. xxx/201x al Parlamentului European și al Consiliului²⁹ și ale Regulamentului (CE) nr. 767/2008 al Parlamentului European și al Consiliului³⁰. Cu toate acestea, având în vedere nevoile și situațiile diferite ale resortisanților țărilor terțe care cer vize de circuit, precum și considerentele economice și de securitate, ar trebui introduse norme specifice referitoare la, printre altele, autoritățile care participă la proceduri, etapa de depunere a cererii, examinarea cererilor și luarea unei decizii referitoare la acestea, precum și la eliberarea și refuzarea vizelor de circuit.
- (8) Resortisanții țărilor terțe enumerate în anexa II la Regulamentul (CE) nr. 539/2001 al Consiliului³¹ ar trebui să poată beneficia de anumite facilități, cum ar fi scutirea de prelevarea amprentelor digitale.
- (9) Interacțiunea dintre șederile pe baza vizelor de scurtă ședere, a vizelor de lungă ședere și a permiselor de ședere și șederile pe baza vizelor de circuit ar trebui clarificată pentru a se asigura securitatea juridică. Ar trebui să fie posibilă combinarea șederilor pe baza vizelor de circuit cu șederile anterioare și viitoare care nu au necesitat viză, pe baza vizelor de scurtă ședere, a vizelor de lungă ședere sau a permiselor de ședere.
- (10) Ar trebui să fie posibilă prelungirea șederii autorizate, ținând seama de modelele și nevoile specifice de călătorie, cu condiția ca deținătorii unei vize de circuit să îndeplinească în continuare condițiile de intrare și de eliberare a vizei și să poată dovedi că, în cursul șederii lor prelungite, respectă cerința de a nu sta mai mult de 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile pe teritoriul aceluiași stat membru.
- (11) Sistemul vizei de circuit ar trebui să fie integrat în instrumentele juridice relevante ale acquis-ului Schengen. Prin urmare, Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului

²⁹ Regulamentul (UE) nr. xxx/201x al Parlamentului European și al Consiliului din XXX privind instituirea unui Cod comunitar de vize (Codul de vize) (reformare) (JO L x, xxx, p. x).

³⁰ Regulamentul (CE) nr. 767/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 iulie 2008 privind Sistemul de informații privind vizele (VIS) și schimbul de date între statele membre cu privire la vizele de scurtă ședere (Regulamentul VIS) (JO L 218, 13.8.2008, p. 60).

³¹ Regulamentul (CE) nr. 539/2001 al Consiliului din 15 martie 2001 de stabilire a listei țărilor terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină viză pentru trecerea frontierelor externe și a listei țărilor terțe ai căror resortisanți sunt exonerati de această obligație (JO L 81, 21.3.2001, p. 1).

European și al Consiliului³² și Regulamentul (CE) nr. 767/2008 ar trebui modificate. Condițiile de intrare prevăzute la articolul 5 din Regulamentul (CE) nr. 562/2006 ar trebui să se aplice drept condiții de eliberare a vizelor. Cererile de vize de circuit și deciziile referitoare la acestea ar trebui înregistrate în Sistemul de informații privind vizele.

- (12) Ca urmare a instituirii vizei de circuit, articolul 20 alineatul (2) din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen ar trebui modificat, deoarece este incompatibil cu articolul 77 alineatul (2) literele (a) și (c) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene din cauza faptului că politica comună a vizelor nu se poate baza pe existența sau inexistența unor acorduri bilaterale de exonerare de obligația de a deține viză încheiate de statele membre. Durata autorizată de ședere a resortisanților țărilor terțe nu ar trebui să depindă de numărul și conținutul unor astfel de acorduri bilaterale încheiate în trecut.
- (13) Ar trebui să se prevadă o perioadă de tranziție de cinci ani pentru a se elimina treptat impactul acordurilor bilaterale de exonerare de obligația de a deține viză în ceea ce privește durata totală a șederii resortisanților țărilor terțe în spațiul Schengen.
- (14) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului regulament, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei în ceea ce privește stabilirea de instrucțiuni operaționale privind practicile și procedurile care trebuie aplicate de statele membre la prelucrarea cererilor de vize de circuit. Respectivetele competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului³³. Pentru adoptarea acestor acte de punere în aplicare ar trebui utilizată procedura de examinare.
- (15) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. În special, prezentul regulament urmărește să asigure respectarea deplină a vieții private și de familie menționată la articolul 7, protecția datelor cu caracter personal menționată la articolul 8 și respectarea drepturilor copilului menționată la articolul 24 din Cartă.
- (16) În ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal în temeiul prezentului regulament, statele membre li se aplică Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului³⁴.
- (17) Deoarece obiectivele prezentului regulament, și anume introducerea unui nou tip de viză valabilă în toate statele membre și stabilirea unor condiții și proceduri uniforme de eliberare a acestora, pot fi realizate numai la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul menționat, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor menționate.

³² Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen) (JO L 105, 13.4.2006, p. 1).

³³ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

³⁴ Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, 23.11.1995, p. 31).

- (18) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul (nr. 22) privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Danemarca nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are obligații în temeiul acestuia și nu face obiectul aplicării sale. Având în vedere că prezentul regulament se întemeiază pe acquis-ul Schengen, Danemarca ar trebui, în conformitate cu articolul 4 din protocolul respectiv, în termen de șase luni de la data la care Consiliul decide cu privire la prezentul regulament, să decidă cu privire la transpunerea măsurii respective în legislația sa internă.
- (19) Prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen la care Regatul Unit nu participă, în conformitate cu Decizia 2000/365/CE a Consiliului³⁵; prin urmare, Regatul Unit nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are obligații în temeiul acestuia și nu face obiectul aplicării sale.
- (20) Prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen la care Irlanda nu participă, în conformitate cu Decizia 2002/192/CE a Consiliului³⁶; prin urmare, Irlanda nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are obligații în temeiul acestuia și nu face obiectul aplicării sale.
- (21) În ceea ce privește Islanda și Norvegia, prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în sensul Acordului încheiat de Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei privind asocierea acestora din urmă la implementarea, aplicarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen³⁷, care se încadrează în domeniul menționat la articolul 1 punctul B din Decizia 1999/437/CE a Consiliului³⁸.
- (22) În ceea ce privește Elveția, prezentul regulament reprezintă o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în sensul Acordului dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen³⁹, care se încadrează în domeniul menționat la articolul 1 punctul B din Decizia 1999/437/CE a Consiliului coroborat cu articolul 3 din Decizia 2008/146/CE a Consiliului⁴⁰.
- (23) În ceea ce privește Liechtenstein, prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în sensul Protocolului semnat de Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein privind aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în practică, aplicarea și dezvoltarea

³⁵ Decizia 2000/365/CE a Consiliului din 29 mai 2000 privind solicitarea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen (JO L 131, 1.6.2000, p. 43).

³⁶ Decizia 2002/192/CE a Consiliului din 28 februarie 2002 privind solicitarea Irlandei de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen (JO L 64, 7.3.2002, p. 20).

³⁷ JO L 176, 10.7.1999, p. 36.

³⁸ Decizia 1999/437/CE a Consiliului din 17 mai 1999 privind anumite modalități de aplicare a Acordului încheiat între Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei în ceea ce privește asocierea acestor două state în vederea punerii în aplicare, a asigurării respectării și dezvoltării acquis-ului Schengen (JO L 176, 10.7.1999, p. 31).

³⁹ JO L 53, 27.2.2008, p. 52.

⁴⁰ Decizia 2008/146/CE a Consiliului din 28 ianuarie 2008 privind încheierea, în numele Comunității Europene, a Acordului dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen (JO L 53, 27.2.2008, p. 1).

acquis-ului Schengen⁴¹, care se încadrează în domeniul menționat la articolul 1 punctul B din Decizia 1999/437/CE a Consiliului coroborat cu articolul 3 din Decizia 2011/350/CE a Consiliului⁴² privind semnarea protocolului respectiv.

- (24) În ceea ce privește Cipru, prezentul regulament constituie un act care se întemeiază pe acquis-ul Schengen sau care este conex acestuia în sensul articolului 3 alineatul (2) din Actul de aderare din 2003.
- (25) În ceea ce privește Bulgaria și România, prezentul regulament constituie un act care se întemeiază pe acquis-ul Schengen sau care este conex acestuia, în sensul articolului 4 alineatul (2) din Actul de aderare din 2005.
- (26) În ceea ce privește Croația, prezentul regulament constituie un act care se întemeiază pe acquis-ul Schengen sau care este conex acestuia în sensul articolului 4 alineatul (2) din Actul de aderare din 2011,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Capitolul I – Dispoziții generale

Articolul 1

Obiect și domeniu de aplicare

- (1) Prezentul regulament stabilește condițiile și procedurile de eliberare a vizelor de circuit.
- (2) Prezentul regulament se aplică resortisanților țărilor terțe care nu sunt cetățeni ai Uniunii în sensul articolului 20 alineatul (1) din tratat, fără a aduce atingere:
 - (a) dreptului la liberă circulație de care beneficiază resortisanții țărilor terțe care sunt membri de familie ai unor cetățeni ai Uniunii;
 - (b) drepturilor echivalente de care beneficiază resortisanții țărilor terțe și membrii familiilor acestora care, în temeiul acordurilor dintre Uniune și statele membre ale acesteia, pe de o parte, și țările terțe respective, pe de altă parte, beneficiază de drepturi de liberă circulație echivalente cu cele ale cetățenilor Uniunii și ale membrilor familiilor acestora.
- (3) Prezentul regulament nu aduce atingere dispozițiilor din legislația Uniunii sau din legislațiile naționale aplicabile resortisanților țărilor terțe în ceea ce privește:
 - (a) admisia pentru șederi mai lungi de trei luni pe teritoriul unui stat membru și mobilitatea ulterioară pe teritoriul altor state membre;
 - (b) accesul la piața muncii și desfășurarea unei activități economice.

⁴¹ JO L 160, 18.6.2011, p. 21.

⁴² Decizia 2011/350/UE a Consiliului din 7 martie 2011 privind încheierea, în numele Uniunii Europene, a Protocolului dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein privind aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen, în ceea ce privește eliminarea controalelor la frontierele interne și circulația persoanelor (JO L 160, 18.6.2011, p. 19).

Articolul 2

Aplicarea Regulamentului (CE) nr. 767/2008 și a Regulamentului (UE) nr. xxx/201x [Codul de vize (reformare)]

- (1) Vizelor de circuit li se aplică Regulamentul (CE) nr. 767/2008.
- (2) Vizelor de circuit li se aplică Regulamentul (UE) nr. xxx/201x [Codul de vize (reformare)], astfel cum se prevede la articolele 4-10.

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentului regulament:

- (1) se aplică definițiile prevăzute la articolul 2 punctul 1 și punctele 11-16 din Regulamentul (UE) nr. xxx/201x [Codul de vize (reformare)];
- (2) „viză de circuit” înseamnă o autorizație emisă de un stat membru în vederea unei șederi preconizate pe teritoriul a cel puțin două state membre cu o durată de peste 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile, cu condiția ca solicitantul să nu intenționeze să stea mai mult de 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile pe teritoriul aceluiași stat membru.

Capitolul II – Condițiile și procedurile de eliberare a vizelor de circuit

Articolul 4

Autoritățile care participă la procedurile legate de cereri

- (1) Se aplică articolul 4 alineatele (1), (3), (4) și (5), articolul 6 alineatul (1) și articolul 7 alineatele (2) și (3) din Regulamentul (UE) nr. xxx/201x [Codul de vize (reformare)].
- (2) Nu se examinează cererile și nu se iau decizii referitoare la acestea la frontierele externe ale statelor membre.
- (3) Statul membru competent să examineze o cerere de viză de circuit și să ia o decizie referitoare la aceasta este statul membru a cărui frontieră externă solicitantul intenționează să o traverseze pentru a intra pe teritoriul statelor membre.
- (4) Cererile din partea resortisanților țărilor terțe enumerate în anexa II la Regulamentul (CE) nr. 539/2001 care se află în mod legal pe teritoriul unui stat membru pot fi depuse pe teritoriul statului membru respectiv cu condiția ca, pentru a lua o decizie referitoare la cerere, consulatul statului membru competent să dispună de cel puțin 20 de zile calendaristice.
- (5) Cererile din partea resortisanților țărilor terțe, indiferent de naționalitatea lor, care dețin un permis de ședere valabil sau o viză de lungă ședere valabilă eliberată de un stat membru pot fi depuse pe teritoriul statului membru respectiv cu cel puțin 20 zile calendaristice înainte de expirarea permisului de ședere sau a vizei de lungă ședere.
- (6) În cazurile menționate la alineatele (4) și (5), statul membru competent să examineze o cerere de viză de circuit și să ia o decizie referitoare la aceasta este statul membru în care solicitantul intenționează să intre prima dată utilizând viza de circuit.

Articolul 5

Cererea

- (1) Se aplică articolul 8 alineatele (1), (2), (5), (6) și (7), articolul 9, articolul 10 alineatul (1) și alineatele (3)-(7), articolul 11 literele (b) și (c), articolul 12, articolul 13 alineatul (1) literele (a)-(d) și alineatele (5)-(7) și articolele 14 și 15 din Regulamentul (UE) nr. xxx/201x [Codul de vize (reformare)].
- (2) Formularul de cerere de viză de circuit este cel prevăzut în anexa I.
- (3) Pe lângă criteriile prevăzute la articolul 11 literele (b) și (c) din Regulamentul (UE) nr. xxx/201x [Codul de vize (reformare)], solicitanții prezintă un document de călătorie recunoscut de statul membru competent să examineze cererea și să ia o decizie referitoare la aceasta și de cel puțin un alt stat membru care urmează să fie vizitat.
- (4) Pe lângă categoriile de persoane enumerate la articolul 12 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. xxx/201x [Codul de vize (reformare)], resortisanții țărilor terțe enumerate în anexa II la Regulamentul (CE) nr. 539/2001 al Consiliului sunt scutiți de obligația de a furniza amprente digitale. În aceste cazuri, în VIS se introduce mențiunea „nu este cazul”, în conformitate cu articolul 8 alineatul (5) din Regulamentul (CE) nr. 767/2008.
- (5) Pe lângă documentele justificative enumerate la articolul 13 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. xxx/201x [Codul de vize (reformare)], solicitanții prezintă:
 - (a) o dovadă corespunzătoare a intenției de a sta pe teritoriul a cel puțin două state membre mai mult de 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile, fără să stea mai mult de 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile pe teritoriul vreunui dintre aceste state membre;
 - (b) dovada că au asigurare de sănătate pentru toate riscurile împotriva cărora sunt asigurați în mod normal resortisanții statelor membre care urmează să fie vizitate.
- (6) Deținerea unor mijloace de întreținere suficiente și situația economică stabilă se demonstrează prin fișe de salariu sau extrase de cont care să acopere perioada de 12 luni ce precede data cererii și/sau documente justificative care demonstrează că solicitanții vor beneficia în mod legal de mijloace financiare suficiente sau vor dobândi, în mod legal, astfel de mijloace în cursul șederii lor.
- (7) În cazul în care scopul vizitei necesită un permis de muncă în unul sau mai multe state membre, la solicitarea vizei de circuit este suficient să se dovedească deținerea unui permis de muncă în statul membru competent să examineze cererea de viză de circuit și să ia o decizie referitoare la aceasta. Titularilor unei vize de circuit li se permite să solicite în statul membru în care se află în mod legal permisul de muncă necesar în următorul stat membru care va fi vizitat.
- (8) Consulatele pot elimina obligația de a prezenta unul sau mai multe documente justificative dacă solicitanții lucrează pentru sau sunt invitați de o societate, o organizație sau o instituție fiabilă cunoscută de consulat, în special la nivel de conducere sau ca cercetători, studenți, artiști, profesioniști din domeniul culturii, sportivi sau membri ai personalului cu cunoștințe, experiență și expertiză tehnică de specialitate și dacă se prezintă dovezi adecvate consulatului în această privință. Obligația poate fi eliminată și în cazul membrilor apropiați ai familiei solicitanților respectivi, inclusiv al soțului/soției, al copiilor cu vârsta sub 18 ani și al părinților unui copil cu vârsta sub 18 ani, dacă aceștia intenționează să călătorească împreună.

Articolul 6

Examinarea cererilor și adoptarea deciziilor referitoare la acestea

- (1) Se aplică articolele 16 și 17, articolul 18 alineatele (1), (4), (5), (9), (10) și (11), articolul 19 și articolul 20 alineatul (4) ultima teză din Regulamentul (UE) nr. xxx/201x [Codul de vize (reformare)].
- (2) Pe lângă verificările prevăzute la articolul 17 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. xxx/201x [Codul de vize (reformare)] pentru a evalua admisibilitatea cererii, consulatul competent verifică dacă documentul de călătorie îndeplinește cerința prevăzută la articolul 5 alineatul (3).
- (3) La examinarea unei cereri de viză de circuit se evaluează în special dacă solicitantii dispun de mijloace financiare de întreținere suficiente pentru întreaga durată a șederii preconizate, inclusiv pentru cazare, cu excepția cazului în care aceasta este asigurată de societatea, organizația sau instituția care îi invită sau îi primește.
- (4) La examinarea unei cereri de viză de circuit și la adoptarea deciziei referitoare la cerere nu se țin cont de șederile autorizate pe baza unor vize de scurtă ședere eliberate anterior, a exonerării de obligația de a deține viză de scurtă ședere, a unor vize de lungă ședere sau a unor permise de ședere.
- (5) Decizia referitoare la cereri se adoptă în termen de 20 de zile calendaristice de la data depunerii unei cereri admisibile. În mod excepțional, această perioadă poate fi prelungită până la maximum 40 de zile calendaristice.

Articolul 7

Eliberarea vizei de circuit

- (1) Se aplică articolul 21 alineatul (6), articolul 24 alineatele (1), (3) și (4), articolul 25, articolul 26 alineatele (1) și (5), articolele 27 și 28, articolul 29 alineatul (1) litera (a) punctele (i)-(iii), (v) și (vi) și litera (b) și articolul 29 alineatele (3) și (4) din Regulamentul (UE) nr. xxx/201x [Codul de vize (reformare)].
- (2) Viza de circuit permite intrări multiple pe teritoriul tuturor statelor membre, fără a aduce atingere alineatului (5).
- (3) Durata șederii autorizate se stabilește pe baza unei examinări detaliate a cererii. Durata șederii autorizate nu poate depăși un an, dar poate fi prelungită cu cel mult un an, în conformitate cu articolul 8.
- (4) Perioada de valabilitate a vizei de circuit corespunde duratei șederii autorizate.
- (5) Dacă solicitantii dețin un document de călătorie care este recunoscut de unul sau mai multe state membre, dar nu de toate, viza de circuit este valabilă pe teritoriul statelor membre care recunosc documentul de călătorie, cu condiția ca șederea preconizată să fie mai lungă de 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile pe teritoriul statelor membre în cauză.

- (6) Viza de circuit se eliberează conform modelului uniform pentru vize instituit prin Regulamentul (CE) nr. 1683/95 al Consiliului⁴³, cu specificarea în antet a tipului de viză prin litera „T”.
- (7) Pe lângă motivele de refuz enumerate la articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. xxx/201x [Codul de vize (reformare)], viza se refuză dacă solicitantii nu prezintă:
- (a) o dovadă corespunzătoare a intenției de a sta pe teritoriul a cel puțin două state membre mai mult de 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile, fără să stea mai mult de 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile pe teritoriul vreunui dintre aceste state membre;
 - (b) dovada că au asigurare de sănătate pentru toate riscurile împotriva cărora sunt asigurați în mod normal resortisanții statelor membre care urmează să fie vizitate.
- (8) Decizia de refuz și motivele pe care se întemeiază aceasta se notifică solicitantului utilizând formularul tipizat prevăzut în anexa II.

Articolul 8

Modificarea unei vize eliberate

- (1) Se aplică articolul 30 alineatele (1), (3), (6) și (7) și articolul 31 alineatele (1)-(5), (7) și (8) din Regulamentul (UE) nr. xxx/201x [Codul de vize (reformare)].
- (2) Pe lângă posibilitatea prelungirii din motive specifice prevăzută la articolul 30 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. xxx/201x [Codul de vize (reformare)], titularii unei vize de circuit pot solicita o prelungire pe teritoriul statelor membre cu cel mult 90 zile și cel puțin 15 zile înainte de expirarea vizei lor de circuit.
- (3) Consatul următorului stat membru care va fi vizitat este competent să examineze o cerere de prelungire și să ia o decizie referitoare la aceasta.
- (4) Solicitanții solicită prelungirea prezentând un formular de cerere completat, astfel cum este prevăzut în anexa I.
- (5) Pentru fiecare cerere de prelungire se percepe o taxă de 30 EUR.
- (6) În ceea ce privește permisele de muncă, pentru prelungiri se aplică articolul 5 alineatul (7), dacă este cazul.
- (7) Deciziile se adoptă în termen de 15 zile calendaristice de la data depunerii cererii de prelungire.
- (8) Atunci când depun o cerere de prelungire, solicitanții dovedesc că îndeplinesc în continuare condițiile de intrare și de eliberare a vizei și că respectă în continuare cerința de a nu sta mai mult de 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile pe teritoriul aceluiași stat membru.
- (9) În timpul examinării unei cereri de prelungire, autoritatea competentă poate, în cazuri justificate, să invite solicitanții la un interviu și să ceară documente suplimentare.

⁴³ Regulamentul (CE) nr. 1683/95 al Consiliului din 29 mai 1995 de instituire a unui model uniform de viză (JO L 164, 14.7.1995, p. 1).

- (10) Prelungirea nu poate depăși un an, iar durata totală a șederii autorizate, adică durata șederii autorizate inițial și a prelungirii sale, nu poate depăși doi ani.
- (11) Decizia de refuzare a prelungirii și motivele pe care se întemeiază aceasta se notifică solicitantului utilizând formularul tipizat prevăzut în anexa II.
- (12) Solicitanții a căror cerere de prelungire a fost refuzată au dreptul să exercite o cale de atac. Calea de atac este îndreptată împotriva statului membru care a luat decizia finală referitoare la cererea de prelungire și în conformitate cu legislația națională a statului membru respectiv. Statele membre furnizează solicitanților informații detaliate referitoare la procedura care trebuie urmată în cazul exercitării unei căi de atac, astfel cum se precizează în anexa II.
- (13) Decizia de anulare sau de revocare a unei vize de circuit și motivele pe care se întemeiază aceasta se notifică solicitantului utilizând formularul tipizat prevăzut în anexa II.

Capitolul III — Gestionare și organizare administrativă

Articolul 9

Gestionare și organizare administrativă

- (1) Se aplică articolele 35-43, articolul 45, articolul 52 alineatul (1) literele (a), (c)-(f) și (h) și articolul 52 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. xxx/201x [Codul de vize (reformare)].
- (2) Statele membre elaborează statistici anuale privind vizele de circuit în conformitate cu anexa III. Aceste statistici se transmit Comisiei până la data de 1 martie a fiecărui an pentru anul calendaristic precedent.
- (3) Informațiile privind termenele de examinare a cererilor care trebuie să fie furnizate publicului larg, menționate la articolul 45 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul (UE) nr. xxx/201x [Codul de vize (reformare)], includ și termenele pentru vizele de circuit prevăzute la articolul 6 alineatul (5) din prezentul regulament.
- (4) În cadrul cooperării locale Schengen, în sensul articolului 46 din Regulamentul (UE) nr. xxx/201x [Codul de vize (reformare)], se face schimb de informații referitoare la statisticile trimestriale privind vizele de circuit solicitate, eliberate și refuzate, precum și de informații referitoare la tipurile de solicitanți.

Capitolul IV – Dispoziții finale

Articolul 10

Instrucțiuni privind aplicarea în practică a prezentului regulament

Prin intermediul unor acte de punere în aplicare, Comisia adoptă instrucțiuni operaționale privind aplicarea în practică a dispozițiilor prezentului regulament. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare prevăzută la articolul 11 alineatul (2).

Articolul 11

Procedura comitetului

- (1) Comisia este asistată de comitetul instituit prin articolul 51 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. xxx/201x [Codul de vize (reformare)] (Comitetul pentru vize).
- (2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 12

Modificarea Convenției de punere în aplicare a Acordului Schengen

Articolul 20 alineatul (2) din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Alineatul (1) nu aduce atingere dreptului fiecărei părți contractante de a prelungi, în circumstanțe excepționale, șederea unui străin pe teritoriul său peste limita de 90 zile.”

Articolul 13

Modificări ale Regulamentului (CE) nr. 562/2006

Regulamentul (CE) nr. 562/2006 se modifică după cum urmează:

1. Articolul 5 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) să fie în posesia unei vize valabile, în cazul în care aceasta este necesară în temeiul Regulamentului (CE) nr. 539/2001 al Consiliului*, sau să dețină o viză de circuit valabilă, astfel cum este definită la articolul 3 punctul 2 din Regulamentul (UE) nr. xxx/201x al Comisiei din xxx**, un permis de ședere valabil sau o viză de lungă ședere valabilă;

* Regulamentul (CE) nr. 539/2001 al Consiliului din 15 martie 2001 de stabilire a listei țărilor terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină viză pentru trecerea frontierelor externe și a listei țărilor terțe ai căror resortisanți sunt exonați de această obligație (JO L 81, 21.3.2001, p. 1).

** Regulamentul (UE) nr. xxx/201x al Parlamentului European și al Consiliului din xx.xx. 201x de instituire a vizei de circuit și de modificare a Convenției de punere în aplicare a Acordului Schengen și a Regulamentelor (CE) nr. 562/2006 și (CE) nr. 767/2008 (JO L xxx).”

(b) alineatul (1a) se înlocuiește cu următorul text:

„(1a) În scopul punerii în aplicare a alineatului (1), data intrării se consideră ca fiind prima zi de ședere pe teritoriul statelor membre, iar data ieșirii se consideră ca fiind ultima zi de ședere pe teritoriul statelor membre. Perioadele de ședere autorizată în temeiul unei vize de circuit, al unui permis de ședere sau al unei vize de lungă ședere nu se iau în considerare la calcularea duratei șederii pe teritoriul statelor membre.”;

(c) se introduce următorul alineat (3a):

„(3a) Alineatele (1)-(3) se aplică *mutatis mutandis* în cazul intrărilor legate de șederi în temeiul unei vize de circuit valabile.”

2. Articolul 7 alineatul (3) se modifică după cum urmează:

(a) litera (aa) se înlocuiește cu următorul text:

„(aa) dacă resortisantul unei țări terțe deține o viză sau o viză de circuit menționată la articolul 5 alineatul (1) litera (b), controalele amănunțite efectuate la intrare includ și verificarea identității titularului vizei/vizei de circuit și a autenticității vizei/vizei de circuit, prin consultarea Sistemului de informații privind vizele (VIS), în conformitate cu articolul 18 din Regulamentul (CE) nr. 767/2008 al Parlamentului European și al Consiliului***;

***Regulamentul (CE) nr. 767/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 iulie 2008 privind Sistemul de informații privind vizele (VIS) și schimbul de date între statele membre cu privire la vizele de scurtă ședere (Regulamentul VIS) (JO L 218, 13.8.2008, p. 60). ”

(b) penultima teză de la litera (ab) se înlocuiește cu următorul text:

„Cu toate acestea, în toate cazurile în care există o îndoială cu privire la identitatea deținătorului vizei sau a vizei de circuit și/sau cu privire la autenticitatea vizei sau a vizei de circuit, VIS se consultă în mod sistematic, utilizând numărul de pe autocolantul de viză în combinație cu verificarea amprentelor digitale.”;

(c) la litera (c), punctul (i) se înlocuiește cu următorul text:

„(i) verificarea dacă persoana deține o viză valabilă, în cazul în care aceasta este necesară în temeiul Regulamentului (CE) nr. 539/2001, sau o viză de circuit valabilă, cu excepția cazului în care persoana respectivă deține un permis de ședere valabil sau o viză de lungă ședere valabilă; o astfel de verificare poate include consultarea VIS în conformitate cu articolul 18 din Regulamentul (CE) nr. 767/2008;”.

Articolul 14

Modificări ale Regulamentului (CE) nr. 767/2008

Regulamentul (CE) nr. 767/2008 se modifică după cum urmează:

1. Articolul 1 se înlocuiește cu următorul text:

„Prezentul regulament definește obiectivul, funcționalitățile și responsabilitățile Sistemului de informații privind vizele (VIS), astfel cum este instituit prin articolul 1 din Decizia 2004/512/CE. Prezentul regulament stabilește condițiile și procedurile pentru schimbul de date dintre statele membre cu privire la cererile de vize de scurtă ședere și de vize de circuit, astfel este definită la articolul 3 punctul 2 din Regulamentul (UE) nr. xxx/201x din xxx*, și la deciziile luate în legătură cu acestea, inclusiv deciziile de anulare, de revocare sau de prelungire a vizei, cu scopul de a facilita examinarea unor astfel de cereri și luarea deciziilor aferente.

* Regulamentul (UE) nr. xxx/201x al Parlamentului European și al Consiliului din xx.xx.201x de instituire a vizei de circuit și de modificare a Convenției de punere în aplicare a Acordului Schengen și a Regulamentelor (CE) nr. 562/2006 și (CE) nr. 767/2008 (JO L xxx).”

2. Articolul 4 se modifică după cum urmează:

(a) la punctul 1 se adaugă următoarea literă:

„(e) «viză de circuit», astfel cum este definită la articolul 3 punctul 2 din Regulamentul (UE) nr. xxx/201x;”

(b) punctele 4 și 5 se înlocuiesc cu următorul text:

„4. «formular de cerere» înseamnă formularul tipizat de cerere de viză prevăzut în anexa I la Regulamentul (UE) nr. xxx/201x [Codul de vize (reformare)] sau în anexa I la Regulamentul (UE) nr. xxx/201x;

5. «solicitant» înseamnă orice persoană care intră sub incidența obligativității vizei în temeiul Regulamentului (CE) nr. 539/2001 al Consiliului** care a depus o cerere de viză sau orice persoană care a depus o cerere de viză de circuit în temeiul Regulamentului (UE) nr. xxx/201x;

** Regulamentul (CE) nr. 539/2001 al Consiliului din 15 martie 2001 de stabilire a listei țărilor terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină viză pentru trecerea frontierelor externe și a listei țărilor terțe ai căror resortisanți sunt exonerati de această obligație (JO L 81, 21.3.2001, p. 1).”

3. La articolul 14 alineatul (2), se adaugă litera (e), după cum urmează:

„(e) cererea de prelungire prezentată de titularul unei vize de circuit și îndeplinirea în continuare a condițiilor de către acesta.”

Articolul 15

Monitorizare și evaluare

Până la [trei ani de la data punerii în aplicare a prezentului regulament], Comisia evaluează punerea în aplicare a prezentului regulament.

Articolul 16

Intrarea în vigoare

- (1) Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.
- (2) Prezentul regulament se aplică de la [6 luni de la intrarea în vigoare a prezentului regulament].
- (3) Articolul 12 se aplică de la [5 ani de la intrarea în vigoare a prezentului regulament].
- (4) Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în statele membre în conformitate cu tratatele.

Adoptat la Bruxelles,

*Pentru Parlamentul European,
Președintele*

*Pentru Consiliu,
Președintele*